

บทที่ 2

ทฤษฎี แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 ทฤษฎีเกี่ยวกับทัศนคติ

ในการศึกษาทัศนคติของเกษตรกรในอำเภอสันทราย จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีต่อการทำเกษตรอินทรีย์ตามการปฏิบัติทางการเกษตรที่ดี ผู้ศึกษาได้ใช้ทฤษฎี แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

อดุลย์ จาตุรงคกุล (2543) กล่าวว่า ทัศนคติประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการ คือ

1. องค์ประกอบเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Element) หมายถึง อารมณ์ทางวัตถุที่ทัศนคติเข้าไปเกี่ยวข้องและได้รับการนึกเห็นภาพพจน์ หรือความเชื่อที่ช่วยสร้างคุณค่า ประกอบด้วยความเชื่อต่างๆ

2. องค์ประกอบเกี่ยวกับความชอบ (Affective Element) หมายถึง ความรู้สึกของการชอบและไม่ชอบที่บุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆ ว่าเรารู้สึกอย่างไร มีทั้งความรู้สึกในทางบวกและทางลบ เห็นด้วยและไม่เห็นด้วย

3. องค์ประกอบเกี่ยวกับความตั้งใจต่อพฤติกรรม (Behavioral Element) หมายถึง แนวโน้มที่จะมีการปฏิบัติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ที่คนเรามีทัศนคติเกี่ยวข้องในสิ่งนั้น

การวัดทัศนคติ

โดยทั่วไปมีวิธีที่นิยมใช้ในการวัดทัศนคติอยู่ 5 วิธี คือ (นพมาศ ชีรวะดิน, 2539 อ้างถึงใน เสาวภา พรหมสุข, 2545)

1. การสัมภาษณ์ (Interview) หมายถึง การพูดคุยกันอย่างมีจุดมุ่งหมาย โดยผู้สัมภาษณ์ต้องยึดตามแนววัตถุประสงค์ที่จะวัดและมีการบันทึกไว้อย่างถูกต้อง การวัดทัศนคติโดยการสัมภาษณ์จะต้องสร้างคำถามในการสัมภาษณ์ให้ดี คำถามแต่ละข้อต้องกระตุ้นให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ตอบความรู้สึกต่อเรื่องที่คุณทำการสัมภาษณ์ต้องการ และคำถามควรครอบคลุมทั้งทางบวกและทางลบ เพื่อจะได้ใช้ประเมินเปรียบเทียบความรู้สึกที่แท้จริง การสัมภาษณ์มีทั้งแบบที่เป็นมาตรฐานและแบบไม่เป็นมาตรฐาน

2. การสังเกต (Observation) คือ การเฝ้ามองดูสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างมีจุดมุ่งหมายเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการสังเกต คือ ประสาทสัมผัสทางตาและหู และควรมีการเตรียมข้อรายการ (Checklist) เพื่อใช้ในการบันทึกผลการสังเกต ผู้สังเกตที่ดีควรมีการรับรู้และประสาทสัมผัสทางตาและหูที่ดี มิฉะนั้นอาจทำให้ข้อมูลที่สังเกตได้มีความคลาดเคลื่อน

3. การรายงานตนเอง (Self-Report) หมายถึง การใช้เครื่องมือให้ผู้ตอบแสดงข้อความ ข้อคำถาม หรือภาพ ที่แสดงความรู้สึกของผู้ตอบบอกมาอย่างตรงไปตรงมา โดยแบบสอบถามหรือมาตรวัดที่นิยมใช้เป็นมาตรฐาน ได้แก่ มาตรวัดของเทอร์สโตน (Therstone) กัดแมน (Guttman) ลิเคิร์ต (Likert) และออสกู๊ด (Osgood)

4. เทคนิคการจินตนาการ (Projective Technique) หมายถึง การอาศัยสถานการณ์หลายอย่างไปเร้าผู้ถูกทดสอบโดยสถานการณ์ที่กำหนดให้จะไม่มีการสร้างที่แน่นอนทำให้ผู้ถูกทดสอบต้องจินตนาการออกมาตามแต่ประสบการณ์เดิมของตน ซึ่งทำให้แต่ละคนแสดงออกมาไม่เหมือนกัน

5. การวัดทางสรีระวิทยา (Physiological Measurement) หมายถึง การวัดที่อาศัยเครื่องไฟฟ้าหรือเครื่องมืออื่นๆ ในการสังเกตการณ์เปลี่ยนแปลงของสภาพร่างกาย เช่น การใช้เครื่องกัลป์วานอมิเตอร์ เพื่อวัดความต้านทานกระแสไฟฟ้าในผิหนัง โดยเมื่อคนเกิดความเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ ส่วนผสมของสารเคมีต่างๆ ในร่างกายจะเกิดการเปลี่ยนแปลงไปจากสภาพ

ปกติ ทำให้ความต้านทานกระแสไฟฟ้าในผิวหนังเกิดการเปลี่ยนแปลงไปจากสภาพ ปกติ จึงสามารถใช้เครื่องมือทางไฟฟ้าตรวจสอบได้ เช่น การใช้เครื่องจับเท็จ เป็นต้น

สำหรับการศึกษานี้จะใช้วิธีการวัดทัศนคติด้วยการรายงานตนเอง (Self-Report) โดยการใช้แบบสอบถามซึ่งใช้เกณฑ์การวัดทัศนคติตามมาตรวัดของลิเคิร์ต (Likert)

2.2 การทำเกษตรอินทรีย์

เกษตรอินทรีย์ หมายถึง ระบบการเกษตรที่ไม่ใช้ปุ๋ยเคมีในการปรับปรุงบำรุงดิน ไม่ใช้สารเคมีในการป้องกันและกำจัดศัตรูพืช ไม่ใช้สารเคมีในการกำจัดวัชพืชตลอดจนไม่ใช้ฮอร์โมนกระตุ้นการเจริญเติบโตของพืชและสัตว์นอกเหนือไปจากการไม่ใช้สารเคมี ปุ๋ยเคมีและสารสังเคราะห์ทั้งหมดแล้ว การจะเป็นเกษตรอินทรีย์สมบูรณ์แบบนั้น ในดินในน้ำและในอากาศก็ต้องไม่มีสารเหล่านี้ตกค้างอยู่ด้วย

การทำเกษตรอินทรีย์จึงต้องเลือกพื้นที่ที่ไม่เคยทำการเกษตรเคมีมาไม่น้อยกว่า 3 ปีควรต้องเป็นพื้นที่ค่อนข้างเป็นที่ดอนและโล่งแจ้ง ต้องอยู่ห่างจากโรงงานอุตสาหกรรม อยู่ห่างจากแปลงที่ปลูกพืชโดยใช้สารเคมีและปุ๋ยเคมี อยู่ห่างจากถนนหลวงหลัก และจะต้องมีแหล่งน้ำปลอดสารเคมีและสารมีพิษทั้งหมดด้วย

วิธีการทำเกษตรอินทรีย์

1. ไม่ใช้สารเคมีใด ๆ ทั้งสิ้น เช่น ปุ๋ยวิทยาศาสตร์ และยาปราบศัตรูพืช
2. มีการไถพรวนระยะเริ่มแรก และลดการไถพรวนเมื่อปลูกไปนาน ๆ เพื่อรักษาสภาพโครงสร้างของดิน
3. มีการเปลี่ยนโครงสร้างของดินตามธรรมชาติ คือมีการคูดินด้วยใบไม้แห้ง หญ้าแห้ง ฟางแห้ง วัสดุอื่น ๆ ที่หาได้ในท้องถิ่น เพื่อรักษาความชื้นของดิน
4. มีการใช้ปุ๋ยหมัก ปุ๋ยคอก และปุ๋ยพืชสด เพื่อบำรุงรักษาแร่ธาตุที่จำเป็นแก่พืชในดิน
5. มีการเติมจุลินทรีย์ที่มีประโยชน์
6. มีการเอาเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาช่วย เช่น เทคนิคการปลูก การดูแลเอาใจใส่ การขยายพันธุ์ การเก็บรักษามล็ดพันธุ์ การให้น้ำ ตลอดจนการเก็บเกี่ยว
7. มีการปลูกอย่างต่อเนื่อง ไม่ปล่อยให้ดินให้ว่างเปล่า แห้งแล้ง ทำให้โครงสร้างของดินเสีย จุลินทรีย์จะตาย อย่างน้อยให้ปลูกพืชคลุมดินไว้ชนิดใดก็ได้
8. มีการป้องกันศัตรูพืช โดยใช้สารสกัดธรรมชาติ เช่น สะเดา ข่า ตะไคร้ ยาสูบ ไล่ดิน และพืชสมุนไพรอื่น ๆ ที่มีอยู่ในท้องถิ่น

จะเห็นได้ว่าการทำเกษตรแบบอินทรีย์นั้น ไม่ใช่เรื่องเกินความสามารถของเกษตรกรไทย และการทำเกษตรอินทรีย์ นั้นจะได้ผลผลิตน้อยในระยะแรกเท่านั้น เมื่อดินเริ่มฟื้นมีความอุดมสมบูรณ์ตามธรรมชาติแล้ว ผลผลิตจะสูงขึ้น

ข้อดีของเกษตรอินทรีย์

1. ให้ผลผลิตที่มีปริมาณ และคุณภาพที่ดีกว่า
2. ให้ผืนดินที่อุดมสมบูรณ์ดีกว่า
3. ให้สิ่งแวดล้อมที่ดีกว่า
4. ให้คุณภาพชีวิต และคุณภาพจิตที่ดีกว่า
5. ผู้บริโภคและเกษตรกรผู้ผลิต ไม่ต้องเสี่ยงต่อสารพิษที่อาจก่อให้เกิดโรคร้ายที่เป็นอันตรายต่อชีวิต การเกษตรอินทรีย์ เป็นสิ่งดีที่น่าจะเป็นการสร้างความสมดุลให้กับธรรมชาติ ซึ่งจะนำไปสู่ระบบการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน มั่งคั่งและปลอดภัย (โครงการพัฒนาเกษตรอินทรีย์, 2551)

2.3 การปฏิบัติทางการเกษตรที่ดี (GAP)

สำหรับระเบียบปฏิบัติทางการเกษตรที่ดีตามระบบการผลิตพืชผักระดับเกษตรกร ซึ่งมีข้อกำหนด เกณฑ์ที่กำหนดและวิธีการตรวจประเมิน ที่จะครอบคลุมระบบการผลิตพืชผักในทุกขั้นตอนการผลิต เพื่อให้ได้ผลผลิตที่มีคุณภาพและมาตรฐาน พร้อมทั้งคำแนะนำหลักการปฏิบัติตามระบบการผลิตพืชผัก ที่มีรายละเอียดอธิบายขั้นตอนการดำเนินการเพื่อแนะนำให้ผลิตพืชผักตามระบบการผลิตทั้งหมด ซึ่งจะมีข้อกำหนดที่ผู้ปลูกต้องปฏิบัติ 8 ข้อกำหนด โดยแต่ละข้อจะมีเกณฑ์ที่กำหนดและแนวทางการประเมิน ดังนี้ (กรมวิชาการเกษตร, 2552)

1. แหล่งน้ำ ได้มีการกำหนดว่าน้ำที่ใช้ไม่มีการปนเปื้อนจุลินทรีย์ สารเคมี และโลหะหนัก ประเมินได้จากสภาพแวดล้อมของแหล่งน้ำที่ใช้
2. พื้นที่ปลูก ต้องเป็นพื้นที่ที่ไม่มีความเสี่ยงจากวัตถุอันตรายและจุลินทรีย์ที่จะทำให้เกิดการตกค้างหรือปนเปื้อนในผลผลิตซึ่งประเมินได้จากสภาพแวดล้อมและดินที่ใช้
3. การใช้วัตถุอันตรายทางการเกษตร ต้องใช้วัตถุอันตรายที่มีการขึ้นทะเบียนอย่างถูกต้อง และไม่ใช้วัตถุอันตรายที่ประกาศห้ามใช้ ต้องทำตามคำแนะนำในฉลากหรืออ้างอิงคำแนะนำจากกรมวิชาการเกษตร และจะต้องเก็บรักษาอย่างถูกต้องและปลอดภัย สามารถตรวจประเมินได้จากสถานที่เก็บรักษาและบันทึกข้อมูลการใช้วัตถุอันตรายทางการเกษตร
4. การจัดการให้ได้ฉั้วเหลืองฝักสดที่ตรงตามพันธุ์ ฝักและเมล็ด จากเกณฑ์ที่กำหนดว่าเมล็ดพันธุ์ที่ปลูกต้องตรงกับความต้องการของตลาดมีคุณภาพตรงตามมาตรฐานเมล็ดพันธุ์จาก

แหล่งผลิตที่น่าเชื่อถือ เพื่อให้ได้ฝักและเมล็ดสมบูรณ์จากการใส่ปุ๋ยและให้น้ำที่เป็นไปตามคำแนะนำซึ่งจะประเมินได้จากการจดบันทึกข้อมูลแหล่งที่มาและประวัติของเมล็ดพันธุ์ และบันทึกการใส่ปุ๋ย ให้น้ำในการผลิตถั่วเหลืองฝักสด

5. ผลผลิตปลอดจากศัตรูพืช ได้มีการกำหนดว่าต้องสำรวจศัตรูพืชที่เข้าทำลายและป้องกันกำจัดตามคำแนะนำ ส่วนผลผลิตที่ผ่านการคัดแยกแล้วต้องไม่มีโรคและแมลงศัตรูพืชติดอยู่ โดยจะประเมินได้จากการจดบันทึกข้อมูลการสำรวจศัตรูพืชและการป้องกันกำจัดในสมุดบันทึก

6. การเก็บเกี่ยวและการปฏิบัติหลังการเก็บเกี่ยว ได้มีการกำหนดว่าอุปกรณ์ในการเก็บเกี่ยว วิธีการเก็บเกี่ยว วิธีการคัดแยก และภาชนะบรรจุต้องสะอาด ไม่มีการปนเปื้อนจุลินทรีย์ที่เป็นอันตรายต่อผู้บริโภค ผลผลิตที่ได้จะต้องตรงตามวัตถุประสงค์คุณภาพ จะประเมินได้จากอุปกรณ์ ภาชนะบรรจุที่ใช้ และบันทึกการเก็บเกี่ยว

7. การเก็บรักษาและการขนย้ายผลผลิตในแปลง มีเกณฑ์ที่กำหนดว่าสถานที่เก็บรักษาผลผลิต ต้องสะอาด มีอากาศถ่ายเทได้ดี อุปกรณ์ และพาหนะในการขนย้ายผลผลิตจะต้องป้องกันการปนเปื้อนของวัตถุอันตราย ศัตรูพืช และพาหะนำโรคได้ รวมทั้งต้องมีการขนย้ายผลผลิตอย่างระมัดระวัง จะประเมินได้จากสภาพแวดล้อมของสถานที่ อุปกรณ์ ภาชนะบรรจุ ขั้นตอนและวิธีการขนย้ายผลผลิต

8. การบันทึกข้อมูล มีเกณฑ์ที่กำหนดว่าต้องมีการบันทึกข้อมูล แหล่งที่มาของเมล็ดพันธุ์ การใส่ปุ๋ยและน้ำในการผลิตถั่วเหลืองฝักสด การใช้วัตถุอันตรายทางการเกษตร และข้อมูลการเก็บเกี่ยวและการปฏิบัติหลังการเก็บเกี่ยว โดยจะประเมินจากการจดบันทึกข้อมูลของเกษตรกร

เกษตรกรได้รับประโยชน์จากการปฏิบัติทางการเกษตรที่ดี

1. มีความรู้และการผลิตพืชอย่างมีระบบทำให้ลดต้นทุนการผลิตและป้องกันการกำจัดศัตรูพืชอย่างถูกต้อง
2. ได้ผลผลิตที่มีคุณภาพ ปลอดภัยจากการปนเปื้อนสารเคมี เชื้อโรค และศัตรูพืช เป็นที่ต้องการของตลาดทั้งในประเทศและต่างประเทศ
3. ได้ผลผลิตที่มีคุณภาพ ผู้บริโภคมั่นใจในผลผลิต
4. ได้รับการรับรองระบบการผลิตและผลผลิตเป็นที่ยอมรับ
5. เกษตรกรและผู้ซื้อได้บริโภคพืชผัก ผลไม้ที่มีคุณภาพดีทำให้มีสุขภาพแข็งแรง
6. เกษตรกรมีรายได้จากการขายพืชผัก ผลไม้ที่ปลอดภัยอย่างสม่ำเสมอทำให้ครอบครัวมีความอบอุ่นมั่นคง (กรมวิชาการเกษตร, 2552)

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการที่รัฐบาลได้กำหนดปีแห่งความปลอดภัยด้านอาหาร (Food Safety) ที่มีขึ้นในปี 2547 และผลักดันให้ไทยเป็นครัวของโลก ดังนั้นแนวทางปฏิบัติเพื่อนำไปสู่ความปลอดภัยด้านอาหารด้วยระบบการผลิตที่ปลอดภัยและมีคุณภาพตั้งแต่การปลูก ดูแลรักษา การเก็บเกี่ยว ขบวนการหลังการเก็บเกี่ยว การแปรรูป การขนส่งจนถึงผู้บริโภค ตลอดจนการสุขาภิบาลฟาร์ม จึงทำให้มีการศึกษาเกี่ยวกับการปฏิบัติทางการเกษตรที่เหมาะสมในพืชผัก ผลไม้

สำหรับการนำระบบดังกล่าวมาใช้กับมะม่วง จาตุรงค์ สุวรรณพันธ์ (2550) ได้ศึกษาพบว่ามียังปัจจัยที่สำคัญ 5 ประการ ที่ส่งผลกระทบต่อารได้รับรองแหล่งผลิตตามการปฏิบัติทางการเกษตรที่เหมาะสมของเกษตรกรผู้ปลูกมะม่วง ในอำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่ คือ อายุของเกษตรกร ที่มีผลต่อการศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับระบบการผลิต การเข้ารับการอบรมที่จะช่วยเพิ่มความรู้และทักษะในการผลิต ความรู้เรื่องระบบที่จะช่วยให้เกษตรกรสามารถปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง ทักษะเกี่ยวกับระบบที่ทำให้เกษตรกรเชื่อมั่นว่าเมื่อปฏิบัติตามระบบนี้แล้วจะเกิดผลดีกว่าแบบเดิม และการปฏิบัติตามเกณฑ์ของระบบการปฏิบัติทางการเกษตรที่เหมาะสมสำหรับมะม่วง

ปัจจัยต่อการเข้าร่วม โครงการผลิตสับปะรดตามการปฏิบัติทางการเกษตรที่เหมาะสมของเกษตรกรในจังหวัดลำปาง โดยการศึกษาของ งามฉวี จันทพา (2552) พบว่าการตัดสินใจเข้าร่วมโครงการ มียังปัจจัยที่สำคัญ ได้แก่ การได้รับข้อมูลข่าวสารด้านการเกษตร ประสบการณ์ในการผลิตสับปะรด ประสบการณ์ในการฝึกอบรมด้านการเกษตร ความรู้ในการผลิตสับปะรด ทักษะในการผลิตสับปะรด และการปฏิบัติในการผลิตสับปะรด เกษตรกรส่วนใหญ่ทราบว่า ถ้าผลิตแบบการปฏิบัติทางการเกษตรที่เหมาะสม จะขายเข้าโรงงานได้ นอกจากนี้ยังพบว่ายังมีเกษตรกรบางส่วนยังไม่เข้าใจ เนื่องจากการปฏิบัติทางการเกษตรที่เหมาะสมเข้าใจยาก

ในส่วนของการใช้ระบบการปฏิบัติทางการเกษตรที่เหมาะสมในพืชผัก เช่นงานวิจัยของ ศราวุธ เตละวาณิชย์ (2551) ได้ศึกษาเกษตรกรผู้ปลูกกระเจี๊ยบเขียวต่อการปฏิบัติทางการเกษตรที่เหมาะสมสำหรับการปลูกกระเจี๊ยบเขียวเพื่อการส่งออก ในอำเภอบ้านแพ้ว จังหวัดสมุทรสาคร พบว่าเกษตรกรสามารถทราบแหล่งข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับกระเจี๊ยบเขียวและความรู้ทางด้านการเกษตร ตลอดจนในเรื่องการดูแลรักษาความสะอาดในแปลงปลูกและปลอดภัยจากยาฉีดศัตรูพืช หรือปลอดจากสารเคมีทุกชนิดเป็นอย่างดี อีกทั้งเกษตรกรมีการควบคุมดูแลการปลูกกระเจี๊ยบเขียวด้วยตนเอง มีการเลือกพื้นที่ใกล้แหล่งน้ำและไม่เป็นที่ลุ่มหรือน้ำท่วมขัง แต่ต้องอยู่ห่างจากโรงพยาบาลและโรงงานอุตสาหกรรม และยังมีกรบันทึกข้อมูลการปฏิบัติการต่างๆ โดยจัดทำเป็นสมุดบันทึกในการจัดเก็บเพื่อตรวจสอบย้อนกลับได้

สำหรับพืชผักที่น่าจะมีความปลอดภัยอยู่แล้ว ก็ยังมีการศึกษาของ ปิยะนันท์ สุวรรณปิงคำ (2552) ที่ได้ศึกษาการนำการปฏิบัติทางการเกษตรดีที่เหมาะสมมาใช้ในการปลูกผักปลอดภัยจากสารพิษของเกษตรกรในอำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่ พบว่าเกษตรกรส่วนใหญ่มีความรู้และการปฏิบัติตามระบบการปฏิบัติทางการเกษตรดีที่เหมาะสมในการปลูกผักปลอดภัยอยู่ในระดับที่ดี แต่ยังมีบางส่วนที่เข้าใจว่าจะต้องไม่ใช้สารเคมีอย่างสิ้นเชิง ทำให้เกิดข้อสงสัยและวิตกในเรื่องของโรคแมลงที่จะเกิดขึ้น จึงไม่มีความต้องการนำระบบนี้มาใช้

ไม่เพียงเท่านั้น ประถม ทองเซอร์ (2553) ได้ศึกษาความต้องการความรู้เกี่ยวกับการผลิตพืชผักตามการปฏิบัติทางการเกษตรดีที่เหมาะสมของเกษตรกรศูนย์พัฒนาโครงการหลวงทุ่งเริง จังหวัดเชียงใหม่ พบว่าเกษตรกรมีความต้องการความรู้ด้านราคาและตลาดรับซื้อผลผลิตที่ปฏิบัติตามระบบการปฏิบัติทางการเกษตรดีที่เหมาะสมมากที่สุด เนื่องจากราคารับซื้อผลผลิตของโครงการหลวงขึ้นกับราคาในตลาดทั่วไป

และยังมีพืชผักสวนครัว ดังเช่นงานวิจัยของ อติศักดิ์ พรหมเมืองดี (2553) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการปฏิบัติทางการเกษตรดีที่เหมาะสมของเกษตรกรผู้ปลูกกะหล่ำปลีในตำบลบ่อสสี อำเภอฮอด จังหวัดเชียงใหม่ พบว่ามี 2 ปัจจัยที่มีผลต่อการปฏิบัติทางการเกษตรดีที่เหมาะสม คือ รายได้ และการเข้ารับฝึกอบรม กล่าวคือ ถ้าเกษตรกรมีรายได้จากการขายกะหล่ำปลีเพิ่มมากขึ้น จะทำให้เกษตรกรมีการจัดการสุขลักษณะของแปลงปลูกที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น และการได้รับการอบรมจากหน่วยงานราชการ จะทำให้เกษตรกรมีความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติเกี่ยวกับเกษตรดีที่เหมาะสมสำหรับกะหล่ำปลีเช่นกัน

อีกทั้งยังมีการศึกษาทัศนคติของเกษตรกรผลไม้ เช่นงานวิจัยของ ปริญญา อินตัน (2551) ได้ทำการศึกษาทัศนคติของเกษตรกรในอำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีต่อการผลิตผักและผลไม้ปลอดภัยเพื่ออุตสาหกรรมการแปรรูป จากการศึกษา ทัศนคติของเกษตรกรในอำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีต่อการผลิตผักและผลไม้ปลอดภัยเพื่ออุตสาหกรรมการแปรรูป โดยพิจารณาจากสิ่งที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของเกษตรกรในอำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งเป็นองค์ประกอบของทัศนคติ 3 ด้าน ผลการศึกษาพบว่าองค์ประกอบด้านองค์ความรู้ ความเข้าใจของเกษตรกรในการผลิตพืชในระบบ เกษตรดีที่เหมาะสม จีเอพี (GAP) ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งมีความเข้าใจเรื่อง หลักการและเหตุผลเทคโนโลยีในการผลิต ประโยชน์ในการทำ จีเอพี (GAP) และยังมีขาดความเข้าใจเรื่องการผลิตและการใช้สารเคมีที่ถูกต้อง ในด้านความรู้ได้รับความรู้จากการส่งเสริมจากภาครัฐเป็นส่วนใหญ่ ด้วยวิธีการฝึกอบรม การถ่ายทอดกันเองในการประชุมกลุ่ม และทางสื่อโทรทัศน์และวิทยุ

องค์ประกอบด้านความคิดเห็นของเกษตรกรในการผลิตพืชในระบบ เกษตรดีที่เหมาะสม จีเอพี (GAP) มีความเห็นด้วยในระดับมาก ในเรื่องของผลผลิตมีคุณภาพเป็นที่ต้องการของตลาด กระบวนการผลิตปลอดภัยต่อเกษตรกรและผู้บริโภค มีการใช้ทรัพยากรที่เกิดประโยชน์สูงสุด กระบวนการสามารถตรวจสอบย้อนกลับได้ ไม่เกิดมลพิษต่อสิ่งแวดล้อม ทำได้สะดวกและง่ายต่อการปฏิบัติ ทำให้ความเป็นอยู่ดีขึ้นทั้งทางด้านการเงินและด้านสุขภาพ มีประโยชน์ต่อส่วนรวมทั้งทางตรงและทางอ้อม และมีผลตอบแทนที่คุ้มค่าต่อการลงทุน

องค์ประกอบด้านพฤติกรรมของเกษตรกรในการผลิตพืชในระบบเกษตรดีที่เหมาะสมภาพรวมอยู่ในระดับมาก ประกอบด้วยเรื่องการปลูกพืชสลับหมุนเวียน การจัดการดิน การตรวจวัดสารเคมีที่ถูกต้องที่ใช้ผสม การสวมชุดป้องกันสารเคมี การเก็บเกี่ยวในระยะที่ปลอดภัยจากสารเคมีที่ตกค้าง การจัดการสภาพแวดล้อมภายในแปลงและโดยรอบ มีการจัดบริเวณจัดสถานที่จัดเก็บสารเคมีและโรงคัดแต่งบรรจุอย่างเป็นสัดส่วน ในส่วนการบันทึกและการจัดเก็บเอกสาร และการเลือกใช้เทคโนโลยีที่ผลิตอย่างถูกต้องยังมีระดับการปฏิบัติระดับปานกลาง รวมถึงความพร้อมในการที่จะเผยแพร่ความรู้ให้แก่เกษตรกรรายอื่นๆต่อไป